

1

Summer

„Je li ovo nekakva šala?“ Blejim u pet djevojaka koje su mi upravo izrekle presudu. Imaju različite boje kose, kože i očiju, no svejedno ih ne razlikujem jer su im izrazi lica identični. Kroz tu lažnu suosjećajnost koju mi pokušavaju prodati, kao da su uistinu shrvane ovom vijješću, proviruje jako puno *samodopadnosti*.

Ha. One se naslađuju mojom nevoljom.

„Žao mi je, Summer, ali ovo nije šala.“ Kaya mi se sažalno nasmiješi. „Kao članicama Odbora o normama ponašanja, veoma nam je stalo do ugleda sestrinstva Kappa Beta Nu. Jutros smo primile vijesti iz državne središnjice...”

„Stvarno? Primile ste vijesti? Zar su vam poslali telegram?”

„Ne, dobile smo e-mail”, kaže ona ne registrirajući moj sarkazam. Prebaci svoju sjajnu kosu preko ramena. „Podsjetili su nas da se svaka članica ovog sestrinstva mora pridržavati normi ponašanja koje je odredila središnjica, inače će naša podružnica doći na loš glas.”

„Mi *ne smijemo* doći na loš glas”, ubaci se Bianca, preklinjući me pogledom. Od svih ovih pet kuja ispred mene, ona mi djeluje najrazumnije.

„Pogotovo nakon onoga što se dogodilo Daphne Kettleman”, doda djevojka čije ime nisam zapamtila.

Ne mogu odoljeti znatiželji. „Što se dogodilo Daphne Kettleman?”

„Trovanje alkoholom.” Četvrta djevojka – mislim da se zove Hailey – spusti glas do šapta i brzo se osvrne oko sebe, kao da je negdje na anti-

knom pokuštvu u dnevnom boravku palače Kappa sestrinstva skriven prislušivač ili dva.

„Morali su joj ispumpati želudac”, otkrije mi s očitim užitkom bezimena djevojka, a ja se zapitam je li joj zapravo drago što je Daphne Kettleman zamalo umrla.

Kaya progovori odrješitim tonom. „Prestanite govoriti o Daphne. Nisi je trebala spomenuti, Coral...”

Coral! Tako je. To joj je ime. I još zvuči jednako blesavo kao i kad mi se prije petnaest minuta predstavila.

„U ovoj kući ne izgovaramo Daphnino ime”, pojasni mi Kaya.

Isuse. Jedno obično ispumpavanje želuca i jedna Daphne je Volde-mortirana? Čini se da je Briarova podružnica Kappa Beta Nu sestrinstva puno stroža od one na sveučilištu Brown.

Čemu ide u prilog i ovo moje izbacivanje prije nego što sam se uopće stigla useliti.

„Ovo nije ništa osobno”, nastavi Kaya uputivši mi još jedan lažno utješni osmijeh. „Nama je jako stalo do ugleda ovog sestrinstva, i premda je tvoja majka bila članica...”

„Predsjednica”, naglasim. *Dakle, ha! Evo ti na, Kaya!* Moja mama je bila predsjednica Kappine podružnice na trećoj i četvrtoj godini studija, baš kao i moja baka. Heyvardice i Kappa Beta Nu idu ruku pod ruku kao trbušnjaci i bilo koji od braće Hemsworth.

„Članica”, ponovi ona. „No više se ne pridržavamo pravila o predačkim vezama tako strogo kao prije.”

Predačke veze? Tko tako govori? Zar je doputovala iz daleke prošlosti?

„Kao što rekoh, mi imamo svoje norme i pravila ponašanja. A ti nisi napustila Brownovu podružnicu pod najboljim okolnostima.”

„Nisu me izbacili iz Kappé”, pobunim se. „Samo s fakulteta.”

Kaya se zabulji u mene u nevjerici. „Ti si na to ponosna? Izbačena si iz jednog od najboljih koledža u državi.”

Odgovorim joj kroz stisnute zube. „Ne, ne ponosim se time. Samo kažem da sam, tehnički gledano, i dalje članica ovog sestrinstva.”

„Možda, no to ne znači da imaš pravo živjeti u ovoj kući.” Kaya prekriži ruke preko svojeg bijelog pulovera od mohera.

„Tako, znači.” Zauzmem jednaku pozu, s time da ja još prekrižim i noge.

Kayin zavidni pogled spusti se na moje Prada čizme, bakin dar za upis na Briar. Slatko sam se nacerekala kad sam sinoć otvorila paket – nisam sigurna da baka Celeste shvaća da pohađam Briar samo zato što sam izbačena iz drugog koledža. Zapravo, vjerojatno zna, ali je jednostavno nije briga. Baka će uvijek pronaći neku izliku za kupovinu Pradica. Ona je moja srodna duša.

„I nije vam palo na pamet”, nastavim glasom koji postaje sve oštiji, „reći mi to *prije* nego što sam se spakirala, dovezla se ovamo iz Manhattana i ušla u ovu kuću?”

Bianca jedina ima dovoljno pristojnosti osjećati se krivom. „Stvarno nam je žao, Summer, no kao što je Kaya rekla, tek su nas jutros kontaktirali iz državne središnjice, a onda smo morale glasati i...” Nemoćno slegne rukama. „Žao nam je”, ponovi.

„Znači, glasale ste i odlučile da ne smijem ovdje stanovati.”

„Da”, kaže Kaya.

Pogledam u ostale. „Hailey?”

„Halley”, ispravi me ledenim tonom.

Oh, zaboga. Zar sam im trebala zapamtiti imena? Doslovno smo se tek upoznale. „Halley.” Pogledam u sljedeću djevojku. „Coral.” Pa u sljedeću. Sranje. Nemam blagog pojma kako se ova zove. „Laura?”

„Tawny”, odrusi ona.

Kakav promašaj! „Tawny”, skrušeno ponovim. „Jeste li i vi sigurne u ovo?”

Sve tri mi odgovore kimanjem glave.

„Super. Hvala što ste mi potratile vrijeme.” Ustanem, prebacim kosu preko jednog ramena i počinjem omatati oko vrata crveni šal od kašmira. Možda malo prežustro, jer Kayu to očito nervira.

„Ne budi tako dramatična”, naredi mi razdražljivo. „I ne ponašaj se kao da smo *mi* krive što si podmetnula požar u kući svojeg bivšeg sestrinstva. Oprosti što ne želimo stanovati s *piromankom*.”

Jedva se suzdržavam da ne planem. „Nisam podmetnula nikakav požar.”

„Naše se sestre iz Browna ne bi složile s tobom.” Kaya stisne usne. „Uglavnom, za deset minuta imamo sastanak sestrinstva. Vrijeme je da odeš.”

„Još jedan sastanak? Bravo! Danas ste jako vrijedne!”

„Večeras organiziramo novogodišnju dobrotvornu zabavu. Skupljamo novac u humanitarne svrhe”, ukočeno reče Kaya.

Uh, baš sam grozna. „O kakvoj se humanitarnoj akciji radi?”

„Oh.” Bianca djeluje kao da joj je neugodno. „Skupljamo novac za preuređenje podruma ovdje u palači sestinstva.”

O, moj Bože. One skupljaju novac za *sebe*? „Onda se što prije bacite na posao.” Podrugljivo se nasmiješim i mahnem im nehajnim migoljenjem prstima, pa odmarširam iz sobe.

Tek me u hodniku počnu peckati suze u očima.

Jebeš ove ženske. Ne trebaju mi ni one, ni njihovo glupo sestinstvo. „Summer, čekaj.”

Bianca me sustigne pred ulaznim vratima. Brzo nalijepim osmijeh na lice i treptanjem rastjeram suze koje su mi se nakupile u očima. Ne želim da me vide kako plačem. Tako mi je prokleta drago što sam ostavila stvari u autu i ušla unutra samo s ogromnom ručnom torbom. Bilo bi stravično ponižavajuće kad bih sada morala sve svoje kovčege vući natrag u auto. I to u više navrata jer ja uvijek putujem s puno prtljage.

„Čuj”, kaže Bianca tako tiho da se moram naprezati kako bih je čula. „Trebala bi se smatrati sretnom.”

Ja podignem obrve. „Zato što sam beskućnica? Ma naravno, osjećam se blagoslovljeno.”

Ona se nasmiješi. „Prezivaš se Heyward-Di Laurentis. Ti nisi i nikad nećeš biti beskućnica.”

Posramljeno se nacerim. To je istina.

„Ali ozbiljno ti kažem”, prošapće Bianca. „Bolje ti je da ne živiš ovdje.” Njene bademaste oči nervozno polete prema vratima. „Kaya je kao narednik koji vodi vojnu obuku. Ovo joj je prva godina predsjedništva Kappa sestinstva i bolesno uživa u osjećaju moći.”

„Opazila sam”, kažem podrugljivo.

„Trebala si vidjeti što je napravila Daphne! Ponašala se prema njoj kao da je alkoholičarka, a zapravo je bila ljubomorna jer je Daph spavala s njenim bivšim dečkom Chrisom, pa joj je iz osвете zagorčila život. Jednog vikenda kad Daphne nije bilo ovdje, Kaya je ‘slučajno’, – Bianca pokazuje prstima zračne navodnike – „donirala svu njenu odjeću brucosićima koji su skupljali stvari za godišnje dobrotvorno dijeljenje rabljene odjeće. Daph je na koncu napustila sestinstvo i iselila se odavde.”

Sve više mi se čini da je trovanje alkoholom bilo najbolje što se ikad dogodilo Daphne Kettleman, ako je zahvaljujući tome uspjela pobjeći iz ovog pakla.

„Ma nema veze. Nije me briga hoću li živjeti ovdje ili ne. Kao što si rekla, bit će mi sasvim dobro”, kažem svojim nonšalantnim, mene-*nikad*-ništa-ne-može-uzrjupati tonom koji sam godinama usavršavala.

To je moj oklop. Pretvaram se da je moj život prekrasna viktorijanska kuća i nadam se da mi se nitko neće dovoljno približiti da vidi pukotine u mojoj fasadi.

No koliko sam god uvjerljiva pred Biancom, ništa ne može zaustaviti golemi val tjeskobe koji me zapljusne čim nekoliko minuta poslije sjednem u svoj auto. Disanje i puls su mi ubrzani i teško mi je racionalno razmišljati.

Što ću sada?

Kamo ću sada?

Duboko udahnem. *U redu je. Sve je u redu.* Još jednom udahnem. Da, smislit ću već nešto. Ja uvijek nešto smislim, zar ne? Neprestano se uvaljujem u sranja, no uvijek se nekako uspijem izvući iz njih. Moram se samo uozbiljiti i razmisliti...

Iz torbe odjekne melodija zvona moga mobitela: Sia, „Cheap Thrills”. Hvala Bogu.

Smjesta se javim. „Hej”, pozdravim svoga brata Deana, zahvalna na ovom prekidu.

„Hej, Šmrkljiću. Samo provjeravam jesi li stigla čitava u kampus.”

„Zašto ne bih stigla čitava?”

„Oh, tko zna, možda si pobjegla u Miami s nekim autostoperom kojeg si pokupila na državnoj cesti i koji sanja da će postati slavni reper – ja to volim zvati najboljim načinom kako postati kožno odijelo serijskog ubojice. Joj, čekaj! Ah, da, točno, to si već učinila.”

„O, moj Bože. Kao prvo, Jasper je želio postati slavni *country pjevač*, a ne reper. Drugo, bila sam s još dvije cure i vozile smo se u Daytona Beach, a ne u Miami. I treće, nije me ni taknuo, a kamoli ubio.” Uzdahnem. „Lacey se spetljala s njim, i pokupila herpes.”

S druge strane telefonske veze dočeka me šokirana tišina.

„Dicky?” To je moj nadimak iz djetinjstva za Deana. On ga, naravno, mrzi. „Jesi još tu?”

„Pokušavam shvatiti kako možeš misliti da je tvoja verzija te priče na *ikoji način* prihvatljivija od moje.” Dean iznenada opsuje. „O, sranje, nisam li zabrijao s Lacey na tulumu za tvoj osamnaesti rođendan?” Stanka. „Vaše herpes putovanje se dogodilo *prije* tog tulumu. Kvrugu, Summer! Mislim, koristio sam zaštitu, ali mogla si me barem upozoriti!”

„Ne, nisi zabrijao s Lacey. Ti misliš na Laney, sa ‘N’. Nakon toga joj više nisam htjela biti prijateljica.”

„Zašto?”

„Zato što je spavala s mojim bratom umjesto da se druži sa mnom na *mojem* tulumu. To nije fora.”

„Istina. Sebičan potez.”

„Aha.”

Odjednom se s druge strane linije začuje zaglušljiva buka – zvuči poput vjetra, automobilskih motora i puno trubljenja. „Oprosti”, kaže Dean. „Upravo izlazim iz stana. Došao mi je Uber.”

„Kamo ideš?”

„U kemijsku čistionicu u koju Allie i ja uvijek idemo. U Tribeci je, ali je odlična pa se isplati potegnuti onamo. Iskreno preporučujem.”

Dean i njegova cura Allie stanuju u West Villageu na Manhattanu. Allie mi je priznala da je to znatno otmjeniji kvart od onih na koje je navikla, no za njezina brata vrijedi upravo suprotno; naš obiteljski penthaus nalazi se na Upper East Sideu i zauzima tri najviša kata Heyward Plaze, našeg hotela. No Deanova nova zgrada je blizu privatne škole u kojoj predaje, a budući da je Allie dobila glavnu ulogu u jednoj TV seriji koja se snima po cijelom Manhattanu, ta im lokacija oboma odgovara.

Sigurno im je jako lijepo, imaju svoj stan i ...

„Uglavnom, jesi li se fino smjestila u kući Kappa sestrinstva?”

„Ne baš”, priznam.

„A u kurac, Summer. Što si ovaj put učinila?”

Ja zgroženo zinem. Zašto svi u mojoj obitelji uvijek pretpostavljaju da sam *ja* nešto zgriješila?

„Ništa nisam učinila”, odgovorim mu kruto, a onda mi se glas slomi. „Rekle su mi da bi netko poput mene mogao naškoditi ugledu sestrinstva. Jedna od njih me proglasila piromankom.”

„Pa”, netaktično će Dean. „Na neki način jesi.”

„Odjebi, Dicky. Bio je to nesretan slučaj. Piromani namjerno podmeću požare.”

„Onda si ti slučajna piromanka. *Slučajna piromanka*. Odličan naslov za knjigu.”

„Super. Idi je napisati.” Nije me briga koliko nadržano zvučim. Osjećam se nadržano i živci su mi tanki. „Uglavnom, izbacile su me iz kuće i sad moram smisliti gdje ću, dovraga, živjeti ovaj semestar.” Zagrcnem se knedlom koji se niotkuda stvorio u mojem grlu, i oko kojeg se zatim probije prigušeni jecaj.

„Jesi dobro?” smjesta me upita Dean.

„Ne znam.” Teškom mukom progutam slinu. „Ja... Ovo je smiješno. Ne znam zašto sam se uopće uzrujala. Te cure su grozne i ne bi mi bilo ugodno živjeti s njima. Zaboga, danas je Silvestrovo, a one su sve u kampusu! Umjesto da tulumare, one organiziraju nekakvu humanitarnu akciju! To nikako nije za mene.”

Više ne mogu kontrolirati suze koje sam dosad uspješno zadržavala. Dvije velike kaplje kliznu mi niz obraze, pa mi je jako drago što ih Dean ne može vidjeti. Već je dovoljno grozno što me čuje kako plačem.

„Žao mi je, Šmrkljiću.”

„Nema veze.” Bijesno brišem mokre oči. „Briga me za to. Neću plakati zbog nekoliko zlobnih djevojaka i prenatrpane kuće. Neću dopustiti da me to izbací iz takta. Bi li Selena Gomez dopustila da *nju* to izbací iz takta? Ni govora!”

Dean na trenutak zbunjeno šuti. „Selena Gomez?”

„Da.” Isturim bradu. „Ona je simbol profinjnosti i čistoće. Nastojim se ugledati na nju. Karakterno. Jasno, kad se o stilu radi, zauvijek ću težiti da budem nova Coco Chanel, no to mi nikada neće poći za rukom jer nitko ne može biti kao ona.”

„Jasno.” Zastane. „O kojoj Seleninoj fazi govorimo? Onoj kad je bila s Bieberom ili s The Weekndom? Ili kad je drugi put bila s Bieberom?”

Namrštim se na svoj mobitel. „Ti to mene zajebavaš?”

„Što sam krivo rekao?”

„Ženu ne definiraju muškarci s kojima je u vezi, nego njezina postignuća. I njene cipele.”

Spustim pogled na svoje nove čizme koje mi je kupila baka Celeste. Barem sam kad se radi o obući uvijek bila apsolutna kraljica.

Što se svega ostalog tiče, ne mogu se pohvaliti nekim značajnijim uspjesima.

„Vjerojatno bih mogla zamoliti tatu da pita ljude u odjelu za smještaj studenata ima li još mjesta u nekom od domova.” Opet se osjećam kao obična gubitnica. „Ali stvarno ga ne želim opet gnjaviti. Već je dovoljno veza povukao da me ubaci na Briar.”

I, osim ako to nikako ne mogu izbjeći, radije ne bih živjela u student-skom domu. Dijeljenje kupaonice s dvanaestak drugih djevojaka moja je najgora noćna mora. U kući Kappa sestrinstva na Brownu je također bilo tako, no barem sam imala vlastitu spavaću sobu pa mi je bilo lakše pre-trpjati situaciju s kupaonicom. A ovako kasno u semestru sigurno nema slobodnih jednokrevetnih soba.

Tiho prostojem: „Što sad da radim?”

Imam dva brata koji nikada ne propuštaju priliku da me zadirkuju ili sramote, no katkada pokažu i rijetke trenutke sućuti. „Nemoj još reći tati”, kaže Dean promuklim glasom. „Pričekaj da prvo ja nešto pokušam srediti.”

Čelo mi se nabere. „Nisam sigurna da ti možeš išta srediti.”

„Samo ga nemoj još nazvati. Imam ideju.” Kroz zvučnik mobitela začuje se škripa kočnica. „Pričekaj sekundu. Hvala, buraz. Vožnja za pet zvjezdica, definitivno.” Vrata automobila se zalupe. „Summer, večeras se ionako vraćaš u grad, točno?”

„Nisam planirala”, priznam, „no sad očito nemam izbora. Morat ću odsjesti u nekom bostonskom hotelu dok ne pronađem trajni smještaj.”

„Nisam mislio na Boston, nego na New York. Semestar počinje tek za nekoliko tjedana. Dotad bi mogla biti u našem penthausu.”

„Ne, htjela sam se smjestiti i raspakirati i sva ta sranja.”

„Pa, danas očito ništa od toga, a večeras je doček Nove godine, pa ti je onda bolje doći doma i slaviti sa mnom i Allie. Doći će i gomila mojih bivših suigrača.”

„Tko, na primjer?” znatiželjno upitam.

„Garrett je u gradu jer ima utakmicu, dakle on dolazi. Kao i sadašnja Briarova postava. Neke od njih znaš – Mike Hollis, Hunter Davenport... Zapravo, Hunter je išao u privatnu gimnaziju Roselawn Prep, ali mislim da je par godina mlađi od tebe. Zatim Pierre i Corsen, mislim da njih nisi upoznala. Fitzy...”

Srce mi poskoči.

„Sjećam se Fitzyja”, kažem što nehajnije mogu – dakle, nimalo nehajno. Čak i ja čujem uzbuđenje u svom glasu.

No tko bi mi to mogao zamjeriti? Fitzy je skraćeno od Colin Fitzgerald, a on je sasvim slučajno MOJ JEDNOROG. Visok, seksi, tetoviran, hokejaški, muževni jednorog u kojeg sam možda mrvičicu zatreskana.

Okej, dobro, jebemu.

Jako sam zatreskana u njega.

On je tako... čaroban. Ali i nedostupan. Deanovi prijatelji hokejaši mi se obično počnu upucavati čim me upoznaju, ali ne i Fitz. Upoznala sam ga lani kad sam došla u posjet Deanu na Briar a taj me tip jedva pogledao. Poslije sam ga vidjela još jednom, na rođendanskom tulumu Deanova frenda Logana, i tada mi je sveukupno uputio desetak riječi – a prilično sam sigurna da je pola toga bilo *bok, kako si i doviđenja*.

Taj tip me izbezumljuje. Naravno da ne očekujem od svakog muškarca u svojoj blizini da padne na koljena ispred mene, ali ja *znam* da ga privlačim. Opazila sam kako se njegove smeđe oči zažare kad me pogleda. Doslovno *tinjaju* od želje.

Osim ako vidim samo ono što želim vidjeti.

Moj tata ima jednu superpompoznu izreku: *percepcija se umnogome razlikuje od stvarnosti, a istina je obično negdje u sredini*. Jednom je iskoristio tu rečenicu držeći završnu riječ na suđenju zbog ubojstva, i sada je vadi iz rukava u svakoj iole prikladnoj situaciji.

Ako je istina negdje između navodne hladnoće Colina Fitzgeralda prema meni (on me mrzi) i strasti koju mu vidim u očima (on osjeća snažnu privlačnost prema meni), onda... pretpostavljam da bi sredina bila to da me Fitzy doživljava kao prijateljicu?

Napućim usne.

Ne. To apsolutno ne dolazi u obzir. Odbijam biti strpana u prijateljsku zonu prije nego što ga barem pokušam zavesti.

„Dobro ćemo se zabaviti”, kaže Dean. „Osim toga, prošlo je sto godina otkako smo zadnji put zajedno čekali Novu Godinu. Dakle, izvoli smjesta krenuti za New York i pošalji mi poruku kad stigneš. Ušao sam u kemijsku čistionicu. Moram prekinuti. Volim te.”

Dean prekine vezu, a ja se cerim od uha do uha. Teško je zamisliti da sam još prije pet minuta bila u suzama. Iako je većinu vremena teški da-

vež, Dean je dobar stariji brat. Priskače mi u pomoć kad god ga trebam, a to je zapravo najvažnije.

I – hvala Bogu! – sada idem na tulum. Nema ničeg boljeg od tulumu nakon sjebanog dana. Ovo mi je stvarno jako trebalo.

Provjerim vrijeme. Jedan popodne.

Brzo izračunam koliko imam vremena. Od Briarovog kampusa do Bostona mi treba oko jedan sat. Odatle me čeka još tri i pol sata vožnje do Manhattana. To znači da ću stići tek navečer i da neću imati puno vremena za spremanje. A ako ću večeras vidjeti svog jednoroga, moram se skockati od glave do pete.

Taj dečko nije ni svjestan što ga čeka.